

udelukkende lægger Bægt derpaa, det bliver Ministeriets Sag, men naar vi her skulle give Lov, saa maa vi ikke udsætte os for, at vi her som Landsthingsmænd komme til at støtte en Presse, som vi i Virkeligheden bør bekæmpe istedetfor at støtte. Derfor siger jeg: Saglig er den gamle Ordning fuldt tilfredsstillende; den yder det, som bør kræves: tilbørlig Bekjendtgørelse. Politisk er den aldeles ikke; den nævner ikke Bladene med et eneste Ord, hverken Høireblade eller Venstreblade, saa der er ikke Tale om, at man kan bebrejde den bestaaende Ordning, at den fra det Synspunkt ikke skulde være fyldestgjørende. Men er den saaledes baade fra et politisk og fra et sagligt Synspunkt fuldt fyldestgjørende, saa er der ingen Grund til at fravige den og indføre en Ordning, der har saadanne Betæneligheder, at vi, min Medforslagsstiller og jeg, har villet fri vor Samvittighed ved ikke at paatage os noget Ansvar ved at stemme for Lovforslaget i dets nuværende Stillelse.

Th. Nielsen: Jeg har allerede under forrige Behandling saa nogenlunde gjort Rede for, hvorledes den Paragraf, som den ærede 4de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Magen) nu kommer med saa haard en Kritik imod, er kommen ind; thi det blev oplyst allerede under Forhandlingen i Folkethinget, at medens der mange Steder blev bekjendtgjort i de mest udbredte Blade, var der andre Amter, hvor det ikke var Tilfældet, og denne Ulighed fandt man mindre heldig, hvorfør man fandt det rigtigt at give en nærmere Forklaring af Bestemmelsen i § 8, som det ærede Medlem nu har oplæst, om hvorledes det paa behørig Maade kunde kundgøres, at disse Midler ere ledige. Det er ganske naturligt, man dvæler derved, da Lovforslaget er fremkommet, fordi det for nærværende Tid er vanskeligt for Overformyndieret at faae sine Midler udlaante. Jeg skal nu ikke komme tilbage til de forskellige Marsager hertil, men blandt disse var ogsaa Bekjendtgørelsesmaaden. Jeg tror, at hvis vi følge det ærede Medlem fra Kjøbenhavn og det ærede Medlem fra Helsingør i deres Forslag, vil det særligt efter den Motivering, som nu blev givet af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, blive et betydeligt Tilbagekridt, og saa vil der ogsaa være Steder, hvor man for har bekjendtgjort i de mere udbredte Blade, men hvor man nu vil høre op dermed. Efter at Sagen nu er kommen paa Bane, vil det blive opfattet som en Tilkjendegivelse fra Lovgivningsmagtens Side om, at man ikke ønsker denne mere udbredte Bekjendtgø-

gørelsesmaade. Jeg tror, at efter at Sagen nu er fremkommen, og efter at Bestemmelsen er vedtagen i det andet Thing og bragt paa Bane her, saa vil det, at man nu udstemmer § 2, være et Resultat, som man selv næppe ønsker, hvad Standpunkt man end staar paa. Ønsket om, at § 2 skal affattes saaledes, som min ærede Forslagsstiller og jeg have tilladt os at foreslaa i vort Forslag, er egentlig kun fremfaldt ved det Forslag, som de ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn og Helsingør have stillet. Vi kunde have fundet os tilfredsstillende ved den Affattelse, som Folkethinget gav, og som den høitærede Minister har tiltraadt, men da jeg allerede sidste Gang, denne Sag var til Behandling, erfarede, at det ærede 4de Medlem fra Kjøbenhavn havde en betydelig Skræk for denne Affattelse af Paragrafen — og det ærede Medlem har jo hyderligere udviklet i Dag, hvor forskrækket han er for den — saa har jeg i Forening med min ærede Medforslagsstiller stillet Forslag til § 2, hvorved vi haabede, at det ærede Medlem kunde føle sig beroliget; i og for sig vil jeg sige, jeg anser det for lige saa godt som det, der staar i det oprindelige Forslag. Det kan ikke nægtes — saaledes, som der blev gjort opmærksom paa ved første Behandling — at det at ville tvinge til, at der skal bekjendtgøres i Stiftstidenden, kan føre til, at de Paagjældende faae en lille Beføstning derved, uden at denne Bekjendtgørelse derved faar hyderligere Udbredelse, da der er Amter, hvor de paagjældende Stiftstidender ikke ere videre udbredte, og det er for at skaane de Paagjældende for denne Beføstning, at vi udelukkede Stiftstidenden i det Forslag, vi have stillet; dog dette er ikke Hovedsagen ved vor Formulering af Forslaget; men Hovedsagen er for os at faae Noget, som slutter sig nær til Loven af 2den Juli 1880 og det Lovforslag, som nylig har forladt Thinget, nemlig om Husdyravlens Fremme, hvor der bruges lignende Udtryk, som vi have foreslaaet, dog saaledes, at hvor der staar „Egn og Kredss“, have vi „Amt“. Vort Udtryk slutter sig nære til Loven af 28de Mai 1868 § 8, idet det der hedder, at Laanet skal være behørigt udbudt i det paagjældende Amt. Vi have valgt denne Form efter Loven af 2den Juli 1880, og den har ikke afstedkommet nogen Ulykke. De store og smaa Bønder have kunnet finde de mere udbredte Blade og ere blevne enige derom, og man har ikke hørt Noget om, at denne Bekjendtgørelsesmaade har forvoldt nogen Uenighed mellem de større og mindre Jordbrugere, og lignende Enighed vil vel ogsaa kunne ske for Frem-